

тѣзи нещастници и Лия сама имъ сипвала каша въ приготвенитѣ сѣдове.

Но скоро ѝ дотѣгнало. Тя дала заповѣдь да се изпѣждатъ всички и вратитѣ на палата да бждатъ затворени . . .

Лия се прѣдала на веселъ безгриженъ животъ. Нареждала разкошни балове ; другъ пѣтъ яздѣла на конъ придружена съ голѣма свита, или пѣкъ ходѣла на ловъ . . . Всѣки день избирала ново удоволствие.

Веднажъ, като била за ловъ въ гората, срѣцнала една прѣгърбена бабичка. Бабичката заканително ѝ махала глава и съ ржка я заплашвала.

Лия безгрижно се засмѣла и заповѣдала на ловцитѣ да я прогонятъ далече отъ пѣтя.

Въ сѣщата година настаналъ страшенъ гладъ въ царството. Всѣки день умирали стотини хора. Богатитѣ съ ужасъ очаквали смъртта; хлѣбъ отъ никждѣ не можли да купятъ. . . .

Тогавъ царьтъ си спомнилъ за чудесното гърне и казалъ на Лия:

— Ние нѣма защо да се страхуваме, до като имаме чудесното гърне! . . . Но гдѣ е то? . . .

— Не зная, — небрѣжно отговорила Лия, — трѣбва да е захвърлено нѣкъдѣ! . . .

Царьтъ заповѣдалъ да го намѣрятъ. Слугитѣ прѣтърсили цѣлия палатъ, но на пусто! — гърнето се изгубило . . .

Царьтъ съ сѣкрушено сѣрце казалъ на Лия:

